

PREŠERNOVO

GLEDALIŠČE

V K R A N J U

Gledališki list

SEZONA

1947 - 1948

1

Dr. BRATKO KREFT

CELJSKI GROFJE

Cena din 3.—

Prešernovo gledališče se zahvaljuje vsem članom kakor tudi vsem ostalim obiskovalcem za naklonjenost, ki so jo izkazali v pretekli sezoni s tako številnim posežanjem gledaliških predstav.

Enaka zahvala velja tudi OLO in MLO za njihovo moralno in gmotno podporo in uvidevnost.

Upravni odbor pa še posebej izreka najtoplejšo zahvalo vsem režiserjem in igralcem, ki so s svojim nesebičnim in požrtvovalnim delom na odru ustvarili toliko pozitivnega dela ter pričakuje, da v bodoči sezoni zastavijo vse svoje sile in zmožnosti v prid in čimvečji prospah Prešernovega gledališča.

///

Obveščamo naše obiskovalce, da je v redu A še 132 parternih in 37 balkonskih sedežev prostih, v redu B pa 159 parternih in 43 balkonskih.

Predstave za abonma torej niso že v naprej razprodane.

///

Pisarna posluje vsak delavnik od 15. do 19. ure in ob nedeljah od 9. do 12. ure. Telefon št. 355.

Abonente in ostale naše obiskovalce prosimo, da abonirane in rezervirane vstopnice dvigneje najkasneje na dan predstave do 12. ure.

Vstopnice lahko rezervirate tudi telefonično.

Vse aktivne in podporne člane obveščamo, da se članarina plačuje pri dnevni blagajni, kjer se oddajo tudi legitimacije v svrhu potrdila.

GLEDALIŠKI LIST

PREŠERNOVEGA GLEDALIŠČA V KRANJU

1947—1948 ★ ŠTEV. 1

Dr. BRATKO KREFT

„Celjski grofje“

Premiera 30. avg. 1947

Dr. Bratko Kreft

S periferije, s Slovenskih goric je Bratko Kreft vdrl v slovensko literaturo z mladostno borbenim študentskim romanom „Človek mrtvaških lobanj“. Roman je žolčen obračun razočaranega idealista z Eshaezijo in njeno pokvarjeno meščansko družbo in je doživel takojšnjo zaplembo, pisatelju pa prinesel

sodno kazen. Po letih študija s postajami Maribor, Ljubljana, Dunaj, Praga, Paris se je literarno povrnil na Goričko in v svojem romanu „Kalvarija za vasjo“ prvi pokazal pereči socialni problem te pokrajine — viničarstvo.

Po teh dveh romanih je pritegnil Krefta v svoj začarani krog teater in ga ni več izpustil. V letih 1932—1937 so si drugo za drugim sledila tri borbena dramska dela „Celjski grofje“, „Malomeščani“ in „Velika puntarija“, od katerih vsako je manifestacija za naravne pravice, svobodo in neodvisnost človeka. Močna dramatičnost in spretno oblikovanje sta vkljub „nevarni“ ideologiji hitro utrli prvima dvema pot na oder, bili sta uprizorjeni tudi v Pragi, kjer je „Malomeščane“ režiral avtor sam. Predvojna uprizoritev „Velike puntarije“ v ljubljanski drami pa je bila na sami generalki prepovedana in smo jo mogli gledati šele po osvoboditvi.

Po vojni so tem delom sledili „Kranjski komedijanti“ iz življenja Zoisovega kroga ter prepesnitev in dramaturška predelava Jurčič - Levstikovega „Tugomera“, s katerim bo letos prišla sezono ljubljanska drama.

Danes je pisatelj dramaturg ljubljanske drame ter v številnih člankih obdeluje področje dramaturgije in gledališke umetnosti; zlasti so zanimivi njegovi članki o nam še tako malo poznani sovjetski literaturi. Pripravlja tudi študijo o začetkih ruske dramatike in gledališča in je bil pred kratkim imenovan za honorarnega profesorja ruske književnosti na naši univerzi.

ič

Celjski grofje

V slovenski književnosti se motiv celjskih grofov in Veronike z Desenic ponavlja zelo pogosto. Od narodne pesmi, ki ópeva borbo za celjsko dediščino, preko Jurčičeve tragedije in Detelove povesti do treh različnih dramskih obdelav, nastalih v enem desetletju med obema vojnama. Razvojna pot celjskega motiva v slovenski literaturi je hkrati tudi razvojna pot slovenskega duha in slovenskega naroda. Pot, ki vodi od cesarsko-kraljevega patriotizma Detelovega preko Novačanovega slovenskega in jugoslovanskega rodoljubarstva do Kreftove marksistične analize zgodovine in družbe.

Ko so po letu 1918 velesrbski šovinisti položili na skupno mizo svoje despote in Hrvati svoje kralje izpred tisoč let in da opravičijo celjske zvezde v jugoslovanskem grbu, so nekateri takratni slovenski „politik“ v delu in snovanju Celjanov „odkrili“ jugoslovansko misel. To tezo je v svojem „Hermanu Celjskem“ podprl dr. Novačan. Novačan sam v slovensko poreklo Celjanov ni prav zatrdno verjel in nemška literatura, ki je tu na severni

meji ljubosumno spremljala vsak naš zgib, se je hitro polastila svojih — nemških — celjskih grofov (Wanbrechtsamer: Grafen von Cilly). Pravilno ugotavlja Kreft, da so bili Celjani samo in edino srednjeveški fevdalci, strmeči po vse večji politični moči in je za našo zgodovino in nas vprašanje njihove narodnosti docela nevažno.

Oton Župančič je s svojo „Veroniko Deseniško“ napisal prelepo dramsko pesnitev o usodi velike ljubezni in o konfliktu, ki mora nastati povsod tam, kjer udari skupaj dvoje svetov — čustveni in razumski. Zgodovinsko je samo ozadje, tragedija pa je nadčasovna, usodna, v kateri nosi vsak človek svojo tragično krivdo v sebi. Konflikt ima socialno bistvo in nastane povsod pri odločilnem srečanju dveh neenakih družbenih razredov. Veronika pade kot žrtev svojega, Hermanu Celjskemu prenizkega družabnega položaja.

Kreft je svoji drami iz življenja srednjeveških fevdalcev zapisal kot svetlo ugotovitev Karla Marxa: „Zgodovina človeške družbe do danes je zgodovina razrednih borb“. Ta stavek mu je vodilo v njegovem delu. Prelomil je z dotodaj kodificiranim zgodovinopisjem, ki je bilo, kot pravi Strinberg „poročilo o preteklosti, ki ustreza vladajočemu razredu“. Zgodovinsko obdobje Celjanov je osvetlil z lučjo dialektičnega materializma Marxa in Engelsa in če že ni prvi slovenski pisatelj, ki mu je za trdno osnovo v zgodovinsko umetniškem ustvarjanju služil filozofski materializem, potem je gotovo prvi, ki je v letu 1932. to javno priznal. Življenje je podvrženo zakonom večnega gibanja, pravi v uvodu, na narodo in človeško družbo je treba gledati kot na dialektičen proces. Če hočemo spoznati zgodovino celjskih grofov, jih ne smemo izločiti iz njihove dobe in neposrednega okolja, temveč moramo dognati, kakšno gospodarsko osnovo je imela takrat človeška družba.

Rast celjskih grofov je pot vseh velikih fevdalcev. Roparski vitezi z gradu Sovneka večajo svojo moč in zemljiško posest z ropom, brezobzirnostjo, goljufijo in zvijačo in dosežejo l. 1341 celjsko grofovstvo. Največji razmah dožive pod Hermanom II., Friderikom in Ulrikom II. Celjska grofija jim je odskočna deska za dosego oblasti v Podonavju. Ključ Podonavja je Budim, le od tam je mogoče spodnesti z Dunaja nevarne tekmece Habsburžane. Z ženitvami in dedovanji se skušajo Celjani zasedrati na Ogrsko. Hermanova hči Barbara je bila ogrska kraljica, Ulrik ogrski kraljevi namestnik. V borbi za oblast na Ogrskem je ta poslednji Celjan obležal v beograjski trdnjavi pod meči ogrskih velikašev. Po njegovi smrti so celjsko dediščino pobasali Habsburžani.

Obdobje zadnjih treh Celjanov je čas, ko se prično pri nas kazati znaki novega, za svojo dobo progresivnejšega gospo-

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE - KRANJ

V soboto, dne 30. avgusta 1947 ob 20. uri — Red A
 V sredo, dne 3. septembra 1947 ob 20. uri — Red B
 V nedeljo, dne 7. septembra 1947 ob 20. uri — Izven
 O T V O R I T V E N A P R E D S T A V A

CELJSKI GROFJE

Drama v V. dejanjih iz življenja srednjeveških knezdov, katerim so tlačanili naši predniki.

Spisal: dr. BRATKO KREFT

Režija: PETER MALEC k. g.

Herman II., grof celjski, ortenburški, hrvatsko-slavonski ban itd.	Ivan Fugina
Friderik, njegov sin	Nace Reš
Barbara, kraljica ogrska, njegova hči	Angelca Majcen — Hietova
Ulrik, sin grofa Friderika iz zakona z Elizabeto Frankopansko	Franek Trefalt
Veronika, druga žena Friderika	Marija Gerdejev
Jošt von Helfenberg, poveljnik celjskih čet	Ivan Grašič
Eneas Silvius Piccolomini, osebni tajnik drž. kancelarja Schlicka	Metod Mayr

P. Gregor, minorit, Hermanov dvorni kaplan	Mirko Cegnar
Sodnik	France Trefalt
Pravdač	Ado Klavora
Gvardijan celjskih minoritov	Jela Vajt
Padar	Tone Eržen
Pekovski mojster	Milan Vertovšek
Trgovec	Jaroslav Gogala
Orožar	Edvard Resman
Kmet	Franc Jošt
Vojaki in kmetje	

Godi se v doljnem celjskem gradu 1428., ko je divjala na Češkem vojna s Husiti in je bila nemška država v velikih homatijah, kakor vsa ostala Evropa.

Odmor po II. in IV. dejanju.

Konec po 23. uri

CENE SEDEŽEM: din 20.—, 10.—; stojišče: din 5.—.
 Predprodaja vstopnic dan pred in na dan predstave od 11. do 13. in od 18. do 20. ure v gledališču

S 2293 47

V redu A je na razpolago še 132 sedežev v parterju in 37 sedežev na balkonu.
 V redu B je na razpolago še 159 sedežev v parterju in 43 sedežev na balkonu.

darskega sistema, zgodnjega kapitalizma, katerega nosilec je meščanstvo. Trgovina in obrt s svojo lažjo in hitrejšo možnostjo kupičenja kapitala prerašča dohodke iz zemljiške posesti, ki je osnova fevdalnega sistema. Bogastvo vzbuja v meščanskem razredu samozavest in željo po političnih svoboščinah in oblasti, v fevdalcih pa odpor, ki vodi do ostre razredne borbe. V tej borbi je reakcionarni družabni red nujno podlegel progresivnejšemu. Plemstvo je svojo pojemajočo gospodarsko moč skušalo ohraniti s povečanim pritiskom na kmeta. Fevdalni gospodar je od njega zahteval vedno večje dajatve, kar je rodilo odporno gibanje med kmeti in v štirinajstem, petnajstem in šestnajstem stoletju kmečke punte po vsej Evropi, ki pa so povsod krvavo zatrti, saj niti objektivni, niti subjektivni pogoji za tako borbo še dolga stoletja niso dozoreli. Cerkev kot eden največjih zemljiških posestnikov je tako v borbi z meščanstvom kot s kmetom stala na strani fevdalcev.

Ta trenja je pokazal Kreft v svojih „Celjskih grofih“. Meščanstvo ima že dostop v grajsko dvorano, dočim sme kmet najdelj na grajsko dvorišče. Ima že nekatere politične pravice, ima svoje meščansko sodišče in pričakuje od Hermana, da bo dal Celju, ki je takrat še trg, meščanske pravice. Nosilec meščanske miselnosti je pravdač, nezakonski sin grofa Hermana. Nasprotnik Celjanov je, nasprotnik korumpirane cerkve in obstoječega družabnega reda. Spor med njim in Hermanom, ki je latenten že od pravdačeve vrnitve iz Italije, kjer je videl cvetoče mestne republike, se sproži ob Veronikinem procesu. Noče se ukloniti Hermanovemu diktatu in v teku procesa potegne za seboj večino meščanskih prisednikov sodišča, da Veroniko oprostite.

Snov sama je iz zgodovine dovolj poznana. Silnega očeta slabotni sin grof Friderik, po politični ženitvi zvezan z Elizabeto Frankopansko, se izživlja samo v ženskah. Ljubezen mlade šljivarske plemkinje Veronike ga zavede v umor neljube žene in tajno poroko s socialno nižje stoječo Veroniko, kar mu nakoplje Hermanovo jezo. Ko Frankopani po nekaj letih zvedo za tajno Elizabetine smrti, obtožijo v Budimu Friderika umora. Celjan je obsojen na smrt, vendar verjetno po posredovanju ogrske kraljice, svoje sestre, izročen Hermanu in zaprt v Celjskem gradu. Ko je nenadoma umrl Hermanov drugi sin Herman III. in postal Friderik edinec, je za visokoteče Hermanove cilje potrebna takojšnja in popolna sinova rehabilitacija. To hoče doseči Herman s čarovniškim procesom, ki naj vso krivdo za umor zvali na Veroniko in popolnoma opere Friderika. Da spravi sina z očetom, prispe v Celje kraljica Barbara in v njenem spremstvu sienski emigrant, knez Piccolomini, poznejši papež Pij II., več pravnik, ki naj vodi proces proti Veroniki. Pod Hermanovim pritiskom poda Friderik za sodišče izjavo, da ga je

v umor Elizabete zapeljala Veronika, pravdač pa izpodnese intrigo in doseže njeno oprostitev. Ker se Hermanu ni posrečila odstranitev Veronike s pomočjo sodišča, da njo in pravdača skrivaj usmrtili.

Veronika je zdravo, preprosto dekle iz malega hrvatskega plemstva. Napol kmetica je, katere edina krivda je ljubezen do Friderika, ki se ji je predala vsa. Ko na razpravi spozna, da jo je tudi Friderik izdal, se s primjivnim gonom samoohrane krčevito bori za svoje mlado življenje. Ona ni nositeljica ideje, temveč samo predmet, ob katerem križata meče idejna nasprotnika pravdač in Herman. Herman zmaga tako, kot so zmagovali njegovi predniki: z nasiljem, toda njegovi visokoleteči sni padejo v nič. Spozna, da nima naslednika. Sin Friderik že popušča meščanstvu, Ulrik je pri žeńskah svojega očeta sin, celjsko dediščino bo razneslo kot veter pleve. „Mrtva Veronika mu je odprla oči, mrtvi pravdač prinesel težko spoznanje. Zastonj je moril.“ Mogočni fevdalec je strl, v patrovo molitev, ki naj ga okrepi, zveni z dvorišča kmečka kletev.

—ič

Kritičen pogled nazaj

Za nami je sezona 1946/47. Ker je že dosti odmaknjena, lahko gledamo na njo z mirnimi, nepristranskimi in nepristrastnimi očmi.

Tekom sezone smo vsako delo sproti ocenjevali, ga hvalili, ali pa bolj ali manj grajali. Človek je že tak, da rad hvali, še rajše pa obsoja. Ocena celokupne sezone pa bōdi pravična in neodvisna od čustvenih razpoloženj, ki jih je ta ali ona uprizoritev bila deležna.

Če so bile napake, jih pokažimo, da jih bo v bodoče mogoče odpraviti in se na njih učiti; če so pa bili uspehi, če smo bili deležni lepih gledaliških doživljetij, ki so plod trudapolnega poštenega dela, je treba najti toplo besedo za zahvalo in vzpodbudo. Tembolj, ker vse delo našega odra temelji na brezplačnem delu ljubiteljske družinice, ki se zvesto trudi, da bi Kranj ne bil brez gledaliških predstav.

Izbor iger je težak. Tudi velika gledališča s težavo skrpajo pameten repertoar. Iger je sicer dosti — toda temelje na stari miselnosti in stari morali. Posebno z burkami je težko. Lahke stvari, za katere se nekateri nekritično navdušujejo, so polne nesodobnih in kvarnih dovtipov, modrovanj in prismojenih kupletov. Za ceno lahkotne in cenene zabave, ne bomo več smeli puščati na naše odre burk, v katerih prepeva od začetka do konca podobne refrene:

„pij in poj in sreče čakaj
pa čeprav do konca dni...“

Danes mora gledališče vzgajati, s svojim delom se mora vključiti v petletko. Vzgajati, bodriti, kazati pravo pot k sreči, ki gotovo pride, če delaš vztrajno in pošteno. Nočemo več zavajati množic v lahkotno, brezkorisno veseljačenje in popivanje. Sreče ne bomo dočakali, niti si jo priborili v krčmi — pač pa na progah, v tovarnah, na poljih, na stavbah. Zato mora tudi naše gledališče kazati to pozitivno delo pa četudi za ceno nekoliko manj hrupnega sprejemanja iger od strani občinstva. Ili moramo spredaj, svetiti — to je naloga gledališčnikov in drugih prosvetnih delavcev. Vse naše bodoče delo se mora razvijati v skladu z našo novo družbeno stvarnostjo. — V pretekli sezoni je Prešernovo gledališče v Kranju dokaj srečno rešilo problem izbora iger. Vsekakor največji uspeh je imelo Cankarjevo „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“, kot novo izvirno delo pa Bidovčeve „Bajka o slavcu“.

Režiserski in igralski uspeh našega odra je vsekakor vreden najbolj iskrenega priznanja in zahvale. Ko čislano občinstvo udobno sedi v parterju in gleda igro, marsikdaj ne vidi in ne ve, koliko prečitih noči po trdem dnevnem delu je zahtevala igra, koliko muk je pretrpel režiser, preden je spravil igro v tek in koliko težav je bilo s kulisami, razsvetljavo. V poklicnem gledališču so vsi ti problemi lažje rešljivi, na diletantskih odrih pa je vse to dostikrat zelo, zelo hudo in težko.

Glede občinstva pa je treba izreči ostro besedo. Kdo je kriv, da delavstvo iz tovarn v okrilju svojih sindikatov ne obiskuje gledališča? Kdo je kriv, da v teh širokih množicah še ni toplejšega odnosa do gledališča, čigar naloga je svetiti prav tem množicam? Ni res, da je Prešernovo gledališče samo za neko stalno malomeščansko publiko, ki ima pač svoj okus in svoje želje. Hočemo, da bi bilo v tem pogledu poslej boljše. Gledališče mora služiti delavnemu ljudstvu industrijskega mesta Kranja. Pogumno igrati, neustrašeno razganjati temo in predsodke — to bodo naši igralci radi storili, če bodo našli oporo v parterju.

Sedajle bi morali naštetih režiserje in igralce, ki so se posebno izkazali. Bolje bo, če ves delovni kolektiv, ki se je trudil in učil vso sezono, vzamemo kot celoto, kot družino. Kot taka je vsekakor uspela in dala iz sebe več, kot more človek od gledaliških prostovoljcev pričakovati.

č. Z.

Dogled o preteklo sezono

V svoji drugi sezoni (1946-47) je gledališče vprizorilo 9 dramskih del in en pestri večer:

1. B. Connors-Cesar: Roksi (Predsezonska ponovitev — Režija: B. Kern — Predstavi 2)

2. F. S. Finžgar: Razvalina življenja (Premijera 5. X. 1946 — Režija: P. Malec — Predstav 5)
3. W. S. Maugham: Sveti plamen (Premijera 23. X. 1946 — Režija: B. Kern — Predstav 6)
4. C. Golar: Vdova Rošlinka (Premijera 16. XI. 1946 — Režija: Fr. Trefalt — Predstav 6)
5. P. Golia: Princeska in pastirček (Ponovitev — Režija: B. Dežman — Predstav 7)
6. V. Car Emin: Na straži (Premijera 29. XII. 1946 — Režija: P. Malec — Predstav 6)
7. I. Cankar: Pohujšanje v dolini šentflorjanski (Premijera 6. II. 1947 — Režija: Fr. Bratkovič — Predstav 8)
8. M. Bidovec-Petančič: Bajka o slavcu (Premijera 26. II. 1947 — Režija: S. Hlebševa — Predstav 11)
9. B. Nušič: Ujež (Premijera 12. IV. 1947 — Režija: B. Kern — Predstav 7)
10. Pestri večer (s sodelovanjem članov „Glasbene šole“, pevskega vokalnega kvinteta in članov sindikalne mestne godbe)

Po vsebini so bile: 3 drame, 3 komedije, 1 farsa in 2 mladinski igri; od teh 5 slovenskih, 1 srbsko, 1 hrvatsko in 2 angleški deli; vsega je bilo 7 premijer, 2 ponovitvi in pestri večer s skupno 65 predstavami.

Prireditve v dobrodelne namene.

V korist krajevnega odbora RK v Kranju je bila dne 6. XII. 1946 odigrana igra „Sveti plamen“. Ob priliki tedna „Matere in otroka“ je gledališče podarilo čisti dohodek dveh predstav „Bajke o slavcu“ izobraževalnemu svetu MLO v Kranju. Dne 18. VI. 1947 je gledališče s prireditvijo „Pestrega večera“ prispevalo k gradnji mladinske proge Šamac-Sarajevo. Bolnikom na Golniku je bila vprizorjena igra „Vdova Rošlinka“.

Gostovanja.

Gledališče je v letošnji sezoni gostovalo v Trziču dne 7. IX. 1946, v Komendi dne 22. IX. 1946 ter v Naklem 12. X. 1946 z veseloigro „Roksi“. V Voklem smo dne 8. XII. 1946 vprizorili veseloigro „Vdova Rošlinka“, ki smo jo ponovili na Golniku za tamkajšnje bolnike. Po končani sezoni je gledališče gostovalo z B. Nušičevo komedijo „Ujež“ na naslednjih odrih: Križe 14. VI. 1947, Naklo 15. VI. 1947, Šenčur 29. VI. 1947, Predvor 12. VII. 1947, Cerklje 13. VII. 1947. V času kulturno-prosvetnega festivala je vprizorilo gledališče v Voklem in Velesovem Surekovo „Pesem s ceste“. Skupina gledaliških igralcev je priredila na Golniku pestri večer z različnimi nastopi, kupleti, pesmimi itd.

Na našem odru so gostovali: Ljudski oder v Trziču z Machula-Kusovo opereto „Ženska vojna“ in J. Kranjčevo dramo

igro „Miklova Zala; igraška skupina iz Nakla z L. Leonovo dramo „Vdor“; šentjakobsko gledališče iz Ljubljane z B. Nušičevo veseloigro „Gospa ministrica“. Prva četrt OF Kranj je priredila kulturni večer; krajevni odbor AFŽ in FD Kranj sta priredila akademiji; dramski odsek iz Primskovega je priredil akademijo „Koroški večer“; pionirji iz Cerkelj so vprizorili mladinsko igro „Bajka o slavcu“ in „Fantje na vasi“ so izvedli pevski koncert.

Pod vodstvom režiserskega sosveta je bil v jesenskem času izveden režiserski tečaj za režiserje in igralski tečaj za režiserje in igrance kranjskega okraja.

V pretekli sezoni je aktivno sodelovalo 27 igralcev in 18 igralk, pri mladinskih igrah pa okrog 40 otrok. Režiserski sosvet je imel redne sestanke, na katerih je obravnaval vsa repertoarna vprašanja. Poleg dela v gledališču so režiserji in igralci nudili pomoč tudi pri prireditvah množičnih organizacij. Za vsako premijero je režiserski sosvet izdal „Gledališki list“.

Odhajajočima

Kronist Prešernovega gledališča bo moral ob pričetku tretje sezone poleg razveseljivega dejstva zgodnje otvoritve zabeležiti tudi manj razveseljive novice. Peter Malec nam je zrežiral „Celjske grofe“ samo še kot gost. Se ta dan, ko bo stekla premijera, ga odpelje vlak na jug — v Sarajevo, kjer je angažiran kot režiser tamkajšnjega gledališča.

Razvoj Prešernovega gledališča od prvih začetkov takoj po osvobojenju in njegovo stremljenje k višji umetniški ravni je najtesneje povezano z delom Petra Malca. Kot edini poklicni strokovnjak je bil nam vsem, tako igralcem kot režiserjem učitelj in svetovalec, ki je vsakomur rad dal na razpolago svoje znanje, bil nam je vir, pri katerem smo vsi črpali svoje znanje. Širino vrzeli, ki bo nastala po njegovem odhodu, moremo danes najbolj preceniti delavci gledališča, nadejamo pa se, da nam — kot je obljubil — pride pomagat, kadar mu bo le čas dopuščal in da z njegovim odhodom vse vezi še niso pretrgane.

Se drug odhod z naših desk v svet beleži kronist. Sonja Hlebševa odide te dni v Beograd in marsikateri režiser si bo pri študiju zasedbe vlog zastonj belil glavo, saj v pretečenih dveh sezonah razen dveh, treh ni bilo igre v kateri ne bi Sonja nastopila v glavni ali vidni vlogi. Prepričan sem, da jo bo tudi naša publika močno pogrešala in da ne bo tako kmalu pozabila njenih kreacij od „Neopravičene ure“ preko „Veronike“ pa do „Jacinte“, prav tako ne kot ne Petrovih režij „Bele bolezni“, „Vie Male“, „Veronike“ in drugih.

Obema odhajajočima za njun trud prisrčna hvala, na njuni umetniški in življenjski poti pa jima želimo mnogo trdega dela, ker tako bosta doživela tudi dosti uspeha in zadovoljstva.